

Nieuw Handelstijdschrift

Hét magazine voor
leerkrachten en leerlingen

Uitgave 6
Maart 2022

Prijswinnende leerlingen

Poëtische leerlingen

De snelste leerkracht

De meest complete leerkracht

De laatste 100 dagen

Internationale stage

Ware liefde

Deuren



Inhoud

Inhoud -2 Edito -3



Brugge, die scone -5

De derdes trokken naar de mooiste stad van Europa

Cool columns -8

De vijfdes schrijven hun zorgen van zich af

Waarom Meneer De Wilde tegen zijn deur praat -11

Over heerlijke geschiedenis en interessante perentaart

Oorlog in de zesdes -14

Vier vakken, al boardgamend bijgeleerd

Een liefdesbrief voor meneer Masscho -16

Enkele leraars gingen de uitstap naar Mechelen voorbereiden - en botsten op een verliefde hertogin

Europees bezoek -18

Heel Europa komt onze school bezoeken. En terecht

100 Dagen -20

De laatstejaars nemen huilend afscheid

Heerlijke haiku's -22

De vierdes schrijven ook al hun zorgen van zich af

Staffe werkjes -24

Alweer zijn leerlingen niet in orde - en worden ze beloond met poëzie

Internationale stage -26

De zevendes delen hun werkervaringen in Frankrijk. Trop cool, quoi!



Prijswinnaar Junior Journalist -28

Fien (5ST) viel in de prijzen met haar werkstuk over 3D-printers

Arbitraire referenties -30

Zesdejaars Yarne en Dieter: gepassioneerde scheidsrechters

Miss Marathon -32

De liefste lerares van de school blijkt ook de snelste

Homo Weekend -33

Teambuilding van de leraren in de Ardennen: wie is de beste homo?



De wiskunde achter de ware liefde -34

Meneer Jacobs leert ons de liefde. Een algoritme naar de perfecte partner

Mega mini's -37

Onze mini-ondernemingen vallen in de prijzen

Straffe satire -38

De vierdes experimenteren met een uitdagend genre

Achterklap -41

Meneer De Wilde interviewt zijn eigen voordeur

Volgende editie -42

Edito

Voel je 't, dat de kou die nog aan je vingers vreet wanneer je 's morgens naar school fietst, anders voelt? Niet minder koud, maar wel draaglijker, met een belofte van zon en vitamine D. Voel je dat je leraren voorzichtig minder chagrijnig doen, dat je mondhoeken onvrijwillig opkrullen als ze plots merken dat er geen mondmasker meer in de weg zit? Dat alles lichter is?

Hoor je 't, dat vogels plots aan de uppers lijken te zitten? Dat de 100-dagenboxen opzettelijk irritante beats knallen? Dat je niet meer luid de gangen wordt uitgejaagd (aja, want je zit nu buiten)? Dat alles luider, vrolijker, zonniger klinkt?

Zie je 't? Dat de foto's van het NHT zonniger, vrolijker en vooral voller zijn dan ooit? Dat er nauwelijks mondmaskers op de foto staan? Dat mensen buiten zitten en dingen doen? 6BI ging fietsend naar Puyenbroeck, 7BS ging in Frankrijk stage doen, E. De Schepper liep een halve marathon kapot, 6I hield een eerste barbecue, 6BE palmde het Shopping Center in, de derdes gingen naar Brugge, de vierdes gingen naar Mechelen en ST nodigde een hoop Europese scholen uit. Dat en veel meer lentenieuws in het NHT; paaseditie.

STUDEER IN SINT-NIKLAAS OF GENT



Alle infodagen
en belangrijke datums
voor je studiekeuze op
www.odisee.be/welkom

Odisee
DE CO-HOGESCHOOL



Op queeste in het Venetië van het Noorden

Eindelijk was het zover! Na een maandenlange droogte - toch wat het aantal uitstappen betreft - trokken de leerlingen van het derde jaar eropuit. Dat gebeurde uiteraard naar jarenlange broederstraditie meteen in stijl: onze derdejaars keerden enkele eeuwen terug in de tijd en bezochten op vrijdag 25 februari het ravissante Brugge, beter bekend als het enige echte Venetië van het Noorden. Deze idyllische stad vormt met zijn roemrijke geschiedenis namelijk de ideale uitvalsbasis voor een leerrijke excursie. Dankzij het zonnige weer werd het een topeditie waar menig leerkracht en leerling met de glimlach op terugkijkt.



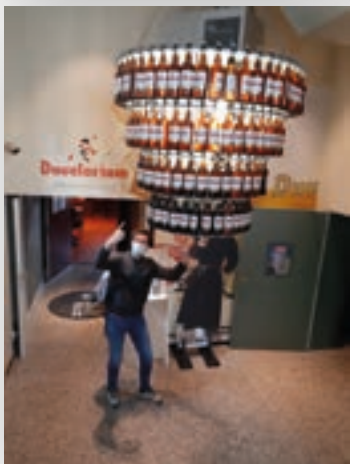
Hertog Mathis Goossens van 3BOa mijmerend op zijn troon:

“Als ik op school de lakens mocht uitdelen, dan zouden we zeker nog veel meer op uitstap gaan.”



Koning Mohammed Mashoudi met zijn trouwe dienaren Nurgamid Bolatayev en Hazard Celik (3BOb):

“Eindelijk! We hebben er zo hard naar uitgekeken om onze vleugels nog eens uit te slaan. Dit smaakt naar meer!”



Nobele ridders G. Van Goethem en M. Borghgraef trokken gewapend met hun Broedersparaplu de binnenstad in:

“Er schenen duizend zonnen in Brugge, dus onze paraplu was eigenlijk overbodig. Maar het was alsnog goede reclame voor onze school!”



Koopman O. Vercauteren zag handelsoportuiniten in het Historium:

“We beleefden een wonderlijk liefdesverhaal terwijl we door zeven historische themakamers met film, decor en speciale effecten wandelden. Met de VR-brillen werden onze leerlingen bovendien teruggekatapulteerd naar het Brugge van de 13de eeuw.”

Dappere veroveraars Jasper Caljon en Aiden Smet (3BEWa) gingen op ontdekkingstocht doorheen de stad:



“Door het coronavirus zijn we de afgelopen jaren zelden op uitstap gegaan en het was dan ook bijzonder fijn om naar Brugge te gaan. Het was een relaxte dag waarop we veel vrijheid kregen. In de voormiddag speelden we een Actionbound in groepjes van twee of drie. Die was heel leuk omdat we via een app op onze gsm leerrijke vraagjes mochten oplossen.

‘s Namiddags bezochten we het Historium en toen we daar binnenkwamen, mochten we meteen een VR-bril opzetten en kregen we een 3D-rondleiding in het oude Brugge, wat supertof was.

Daarna deden we in groepjes een audiotour door speciale gangen, waar we nog meer info over de geschiedenis van Brugge kregen en over Jan Van Eyck. Achteraf hebben we nog een vragenlijst ingevuld over de Brugse geschiedenis. Ik vond het een geslaagde uitstap en ik hoop dat we dit nog meer zullen doen in de komende jaren.”

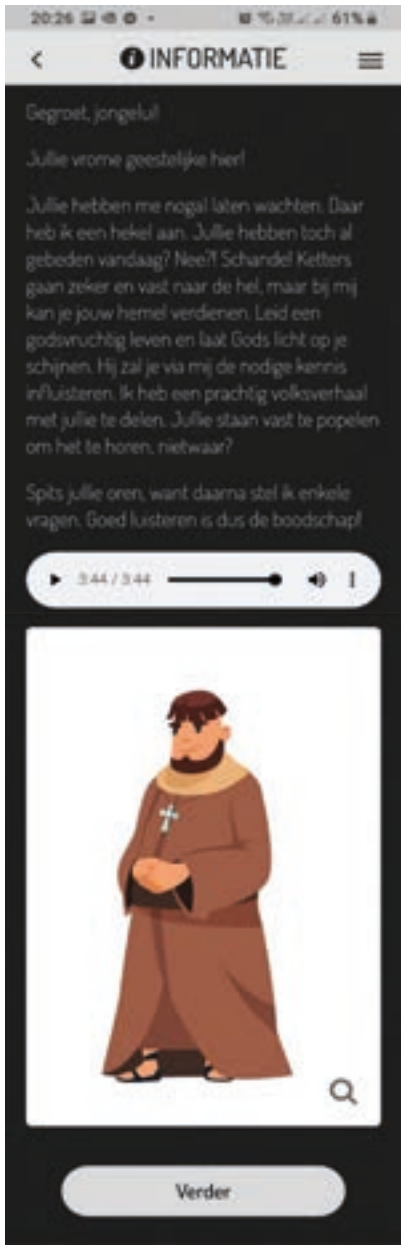
Pieter De Coninck en Jan Breydel, twee lokale Brugse helden, waren alvast lovend over onze leerlingen:

Het was een voorrecht om met deze welgemanierde en goedgemutste bende kennis te maken. Ook de leraren verdienen een pluim voor hun uiterst professionele begeleiding. Het is immer een fijn weerzien met de Broederschool Handel.”



Op ontdekkingsreis in de stad, vergezeld van historische volksverhalen en geschiedkundige weetjes:

Om de binnenstad in al zijn glorie te verkennen stuurden we de leerlingen in groepjes op tocht. In de Actionbound zaten zowel oriëntatieopdrachten, geschiedkundige weetjes als missies verweven zoals het oplossen van raadsels en vraagjes of het nemen van coole selfies. Daarnaast bundelden de collega's van het derde jaar, de graadcoördinator mevrouw De Rijcke en zelfs de directeur meneer Van der Aa hun krachten om enkele volksverhalen in te spreken om het geheel verder op te luisteren. De perfecte manier om zelfstandig op pad te gaan en alle fraaie hoekjes in het stadscentrum te ontdekken!



COLUMN

Valenslijmdag

Kelley Schouten (5BEb)



Die ene zoetsappige dag in het jaar, waar de ene persoon naar uitkijkt en de andere weer niet. U weet wel welke “feest”-dag ik bedoel: Valentijnsdag. Er wordt zo veel commotie rond gemaakt terwijl het gewoon 14 februari is. Voor iemand die single is, is het de verschrikkelijkste dag van het jaar. Voor mensen in een relatie klinkt (te) lief doen voor elkaar als muziek in de oren. Ik persoonlijk luister dan toch liever naar Miley Cyrus dan naar een honingzoet gedicht van mijn lief.

Mannen die op valentijn thuiskomen met een boeket rozen voor hun vrouw, om dan de rest van het jaar weer over te werken, en zowel het eten als de rijkunsten van hun echtgenote af te kraken. Om de dag nog extra cliché te maken, bereidt de madam oesters. Erna tussen de lakens en amuseren. Laten we hopen dat ze dat voor de rest van het jaar volhouden.

Voor jongeren betekent deze dag dan weer pralines krijgen of lolly's op school. En dan 's avonds gezellig op de zetel naar zo'n slappe romcom kijken - jongens willen daar natuurlijk wel affectie voor in de plaats. Het liefst een hele nacht. Eventueel ook iets gaan eten waar je dan later weer spijt van hebt, want ja: ook die hele doos pralinés moet diezelfde avond nog op. Misselijkheid gegarandeerd.

Bloemenzaken doen op de dag des liefdes gouden zaken, hun verkoopcijfers schieten de hoogte in door al die mensen die graag eens een dag overdrijven.

Ik denk dat u het wel doorheeft, ik vind Valentijnsdag maar onzin. Is het zo moeilijk om het hele jaar door te tonen dat je uw lief graag ziet? Maar ja, alles voor de commerce zeker, dan steunen we de economie nog eens.

COLUMN

VITA CUM RONA

Eleza Triantafyllidis (5ST)

Een column schrijven? Zomaar, gewoon 'over het leven'? Ik weet niet van waar ze verwachten dat we onze inspiratie halen, alsof we iets boeiends te zeggen hebben over ons leven, zeker nu we met onze vriendin Rona moeten chillen, het virus dat ons nu al twee jaar lang onderdrukt. Ik mag haar niet. Miss Rona kan je vergelijken met iemand die niemand mag en op geen enkel feestje wordt uitgenodigd, maar toch komt opdagen. Ik was 15, volgend jaar ben ik al 18; wie gaat mij de leukste jaren van mijn leven teruggeven?

Het liefst zou ik gewoon willen verdwijnen, niemand iets laten weten en een vlucht boeken naar Dubai. Stel je voor, elke dag zonder zorgen opstaan en gewoon lekker genieten op het strand met een cocktail in je hand en je favoriete persoon bij je. De enige cocktail waarvan ik mag dromen is een zelfgemaakte, op vrijdagavond, die ik dan opdrink in mijn kamer, helemaal alleen met het uitzicht op mijn schoolboeken.

Als ik nu eens echt moet nadenken over wat Miss Rona ons gebracht heeft afgelopen jaren, waren het enkel nadelen. Velen onder ons hebben het mentaal heel zwaar gehad tijdens deze periode, en het enige dat we van "steun" kregen was 'In mijnen tijd hé...' of 'Overdrijf eens niet zo, ik heb oorlogen meegemaakt'. En dan heb je nog zo van die leerkrachten die bij elke toets die klassikaal misliep, herhaalden; 'Moest C*rona er niet geweest zijn, zouden jullie allemaal op een andere plaats zitten. Jullie hebben jullie pasje naar een A-attest dankzij C*rona'. Ze noemde ons gewoon dom zonder het echt letterlijk te zeggen. She thought she was smooth, but it was really obvious.

Soms vraag ik me echt af of onze kinderen later ook alle maatregelen van nu moeten studeren, aangezien wij ook echt alles moeten weten over wat veel te lang geleden gebeurde. Maar stel dat ze ook werkelijk alles wat nu gebeurt vanbuiten zouden moeten kennen? Pff, veel succes gewenst aan hen; het lijkt wel alsof ze de maatregelen dagelijks aanpassen, de ene dag mag alles, de andere zitten we opgesloten. Ik kan zelf met moeite bijblijven, LOL.

Dus, de corona, ugh nee sorry, de conclusie is;

Thank you for joining and ruining our party, Miss Rona. But you can leave now. It's time for us to go and live our lives in Dubai, and yes, on a yacht.

COLUMN

Een kunstige scheur

Sem Coppens (51a)

De dag voor kerstavond kregen we een mail van de school met als titel 'Heropfrissing afspraken 2022.' De mail herinnerde ons aan een aantal regels uit het schoolreglement. Ik citeer: "Het schoolreglement stelt duidelijk dat de school mag ingrijpen als leerlingen geen gepaste kledij dragen. Onder 'niet-gepast' zien we als school zaken als jogging en gescheurde broek, zaken waarin u als ouders ook niet zou gaan werken."

De school gaat er dus vanuit dat u 'well-dressed' naar uw werk gaat. Wat dus niet altijd het geval is. Ik zie het al voor me dat een bouwvakker of een turnleerkracht met een kostuum op zijn werk verschijnt, de kans is groot dat hij wordt uitgelachen.

U vindt misschien dat gescheurde broeken enkel en alleen in de vuilbak horen. Dan zal u wel geschrokken zijn toen u deze in de H&M in de winkelrekken zag hangen. En dan zal u nog meer geschrokken zijn als een scheur plotseling miljoenen waard is. Denk aan de kunstenaar Banksy. Zijn kunstwerk "girl with balloon" werd geveild voor 1.2 miljoen euro. Direct na de hamerslag heeft Banksy het kunstwerk bewust gescheurd en daarna verkocht voor 20 miljoen euro. Dus díe scheuren zijn 19 miljoen euro waard. Hoe moet ik het onderscheid maken tussen een waardevolle en een ongepaste scheur?

Hoe saai zou de wereld wel niet zijn als iedereen de regeltjes zou volgen? Hoe saai zou het zijn als iedereen dezelfde kledij droeg? Nog niet zo lang geleden zijn meeste scholen afgestapt van schooluniformen. Maar blijkbaar kunnen scholen dit nog niet volledig loslaten en willen ze ons in een bepaalde richting pushen. Nog niet zo lang geleden, tijdens "de warmste week", werd er enorm gemotiveerd om jezelf te zijn. Maar om de een of andere reden mag dit nog steeds niet op school, ook al zeggen ze hier dat je vooral jezelf moet zijn. Een kledingstijl hoort nu eenmaal bij iemands persoonlijkheid. Ik moet toegeven dat wij er soms raar bijlopen, maar wat dacht je dan? Wij zijn op zoek naar onszelf en we zijn toch op school om te leren?

Hoort een gescheurde broek nu in de vuilbak of laat ik ze beter veilen? Denk er eens over na.

Over prentbriefkaarten en perentaart

Of hoe ik ertoe kwam mijn voordeur te interviewen

DWJ

Gods wegen zijn ondoorgroendelijk, maar de werking van het menselijk verstand is soms ook behoorlijk duister. Zo werd me pas een paar dagen nadat ik mijn voordeur interviewde (zie verderop) duidelijk hoe ik precies op dat idee was gekomen. U weet het wellicht niet, tenzij u nu en dan aan mijn deur staat met taart (bijvoorbeeld Avelgemse perentaart naar het recept van Stijn Streuvels), maar ik woon in wat men een Historische Woning kan noemen. Het soort woning dat verschijnt op de prentbriefkaarten die in de eerste helft van de twintigste eeuw van zelfs het meest onooglijke dorp werden gemaakt. Een plaatselijke drukker hield zich toen steevast bezig met het fotograferen van de dorpsbezienswaardigheden, om ze dan op postkaarten te zetten die gewoonlijk naar iemand in het naburige dorp werden gestuurd, of naar een suikeroom of -tante in de grote stad, beschreven met ofwel alleen maar een sierlijke handtekening en de naam en het adres van de bestemming in het Frans (Charles Stuer, 5, Rue du Château, Tamise) ofwel een heel epistel over hoe verheugd de schrijver was 'zoo een schoonen brief te moogen hebben ontvangen', dat de 'mastellen bijzonder gesmaakt hebben' en dat 'de gansche familie het zeer wel stelt'. De afgebeelde bezienswaardigheid op de voorkant van de kaart (of de achterkant, al naargelang van wat u belangrijker vindt) was dan gewoonlijk de dorpspomp of het gemeentehuis, de kerk of het klooster, of ook wel de hoofdstraat, gekiekt vanuit een fotogenieke hoek.



Mijn huis staat in zo'n straat en ooit was het zowat het enige 'grote' huis dat er te vinden was. Let vooral op de aanhalingstekens, want groot is relatief. Tegenwoordig staan er naast en tegenover dat huis huizen die wel dubbel zo groot zijn, maar indertijd woonden de burens in witgekalkte hoevetjes en was het huis waar ik nu woon een indrukwekkende gigant, compleet met dienstingang en bekroond met een gebeeldhouwde Vlaamse leeuw. Tot nog toe zag ik mijn huis al op vijf verschillende oude postkaarten verschijnen en af en toe wordt het eens vermeld in een artikel over de lokale geschiedenis; een Historische Woning, dus. Die Historische Woning heeft ook een Historische Voordeur, want het is nog de originele. Ze is ruim honderd jaar oud en ze werd indertijd in het deurgat gehangen in opdracht van een van de dorpsnotabelen, die het huis liet bouwen: Kamiel De Cock. Enkelen van mijn collega's kunnen u meer inlichtingen over die man verschaffen, want zij werden door mij – willen of niet – al voorgelicht tijdens de legendarische Kamiel-De-Cockwandeling,



een fraaie tocht tijdens welke zij beleefd interesse en zelfs verwondering bleven veinzen na de derde, vierde en vijfde keer dat zij van mij te horen kregen dat ‘dit hier ook nog een weide, akker, boomgaard, huizenrij van hem’ was geweest. Nu wil ik aan die man ook niet heel veel aandacht besteden, want tijdens de Tweede Wereldoorlog, en ook wel enige tijd daarvoor, neem ik aan, maakte hij een aantal zéér twijfelachtige levenskeuzes en in 1945 verkaste hij naar het Brusselse, allicht om in de anonimiteit van de grote stad te kunnen verdwijnen. Afgezien daarvan speelde hij wel degelijk een belangrijke rol in het Vlaamse culturele leven, of toch dat van het dorp waar ik woon. Hij was een boerenzoon, maar kreeg de kans om verder te studeren (‘letteren en wijsbegeerte’, zoals zo fier op zijn overlijdensbericht staat), richtte een toneel- en muziekvereniging op en sprak als de Vlaamse voorman die hij blijkbaar was een Vlaamse studentenvereniging vurig toe in 1929, dus een jaar voordat de universiteit van Gent Nederlandstalig werd. Hij was ook meer dan veertig jaar lang gemeentesecretaris. Zijn huis, in ouderwets-Vlaamse neogotiek, moet wel een hub van culturele en politieke bedrijvigheid zijn geweest. Nu honderd jaar later is het dus een Historische Woning, een erfgoedobject. Dat is natuurlijk, laat ons eerlijk zijn, gewoon een eufemisme voor een oud huis, waarin rechte muren een zeldzaamheid zijn, de trap in de zomer harder kraakt dan in de winter en geen enkele vloer waterpas ligt. De dienstingang in de zijgevel is allang dichtgemetseld, want het witgekalkte hoevetje van de burens is vervangen door een groot gebouw dat ondertussen ook al vervangen werd door iets anders en de ruimte die er tussen de beide huizen was, is volgebouwd – wat mij overigens een bouwovertreiding avant la lettre lijkt te zijn geweest. De tuin komt niet meer uit in een veldwegel, want de wegel is een straat geworden en het achterste gedeelte van de tuin werd bouwgrond, dus daar staat nu het huis van de achterbuur. Maar de voordeur, die is nog dezelfde, net als de ramen in de voorgevel trouwens, en volgens de beschrijving in de inventaris Onroerend Erfgoed, die het heeft over een gevel met

een Brugse travee, een spitsboogfries en een tudorboog, draagt dat bij aan de cultuurhistorische waarde, al zal het wel niet bijdragen aan de EPC-waarde. Het is mogelijk dat u zich afvraagt wat een Brugse travee, een spitsboogfries of een tudorboog is. Het is ook mogelijk dat u zich afvraagt wat een voorgevel is. Dat is echt mogelijk, want ik hoorde een collega vertellen over leerlingen die niet wisten wat het woord ‘voorgevel’ betekent. Het is ook mogelijk dat u niet weet wat een gemetseld gewelf is. Ik weet het wel, want ik maakte me eens zorgen over de staat van mijn keldergewelf. Geen paniek: mijn zorgen waren ongegrond, zo verzekerde een ingenieur mij, maar angst is niet altijd rationeel. Ook zonder mijn keldergewelf wist ik echter al wat een gemetseld gewelf is, maar mijn leerlingen hadden daar niet van gehoord voordat het te pas kwam in een les literatuurgeschiedenis. Literatuurgeschiedenis, jawel, want ik had het over de Romeinse theatergebouwen en hoe daarin de zitplaatsen ondersteund werden door gemetselde gewelven en niet door een natuurlijke helling, zoals bij de oude Grieken. De leerlingen schreven netjes, maar buiten mijn zicht, ‘gemetselde gewelven’ op en het was pas toen een wat tragere leerling aan een klasgenootje vroeg wat er juist moest ingevuld worden, en het klasgenootje ‘gewelven’ opstak, dat ik vernam dat zij dus niet wisten dat ‘gewelven’ een woord is. De vaststelling



dat onze leerlingen nog nooit van een gewelf – of zelfs van een voorgevel – hadden gehoord, moet in mijn geest een proces op gang hebben gezet. Die geest is immers een schier onontwarbaar kluwen van verbanden tussen de meest uiteenlopende dingen. Dat wil zeggen: ze zijn misschien wel uiteenlopend, maar toch loopt er altijd een soms wonderlijk kronkelende draad van het ene naar het andere, wat er weleens toe leidt dat ik een gedachtegang begin met oude Grieken en afsluit met de voordeur van een Vlaamsgezinde gemeentesecretaris. Of met de perentaart van Stijn Streuvels. Heel lekker, die taart. En Stijn Streuvels, alweer literatuurgeschiedenis, was ook niet mis. Hij schreef op magistrale wijze over het leven van de eenvoudige Vlaamse werkmens – ik word steeds weer lyrisch als ik de eerste bladzijde van Het leven en de dood in den ast lees, maar helaas delen slechts weinigen mijn enthousiasme (Kamiel De Cock zou zeggen: ‘mijn begeestering’). Streuvels was eerst bakker, voor hij zich geheel op schrijven toeleigde, en hij bleef heel zijn leven lang voor bijzondere gelegenheden perentaart bakken. Het is een soort vlaai, eigenlijk, gevuld met zoete perenmoes, die oorspronkelijk werd gemaakt van zogenaamde ‘kiesmadammen’, onrijpe stoofperen die door de wind te vroeg van de bomen werden gerukt en die tóch nog konden worden gebruikt (en bewaard) door er een mierzoete brij van te stoven. De perentaart was ooit de specialiteit van bakkerij Lateur-Gezelle in Avelgem, de bakkerij van Streuvels’ vader. Stijn Streuvels heette natuurlijk eigenlijk Frank Lateur en zijn moeder was een zus van Guido Gezelle, die écht Guido Gezelle heette en die uit Brugge kwam. Gezelle, de priester-dichter, die als geen ander moet hebben geweten dat Gods wegen ondoorgrondelijk zijn, was dan weer een boegbeeld van de culturele Vlaamse Beweging. Als iemand voor de Historische Voordeur aan mijn Brugse travee staat met een Vlaamse perentaart naar het recept van de neef van Gezelle, dan zie ik daar een bevredigend verband in. En als ik merk dat mijn leerlingen niet thuiszijn in basale architectonische elementen, dan rijpt er in mijn hoofd om de balans te herstellen een idee voor een interview met een voordeur. Excuseer, een Historische Voordeur. Het rijpingsproces van zo’n idee is iets waarover ik dan achteraf graag wat nadenk. Als het idee tenminste tot gehele wasdom is gekomen, en niet als een onrijpe kiesmadam tot moes is verwerkt.





Now the trumpet summons us again; not as a call to bear arms, though arms we need; not as a call to battle, though embattled we are; but a call to bear the burden of a long twilight struggle, year in and year out.

- JFK

Twilight Struggle

De Koude Oorlog. Da's niet echt een oorlog. Enfin, het was meer een ideologische oorlog over machtsferen dan een echte oorlog. Maar er werd ook gevochten, een soort van. Houdt dat steek? Anders moet je eens Twilight Struggle spelen, want die van 6I en 6BI snappen het nu wel, ongeveer. Ze speelden Twilight Struggle in Skippy's; in het Engels, begeleid én ondervraagd door hun leraren en geëntertaint door een (voor de gelegenheid) communistische Australiër en voorzien van sloten koffie.

Twilight Struggle is een complex spel. Het is dan ook een realistische weergave van de heikele machtsbalans die de Koude Oorlog was. Twilight Struggle heb je niet zomaar één-twee-drie beet.

De leerlingen moesten zich dus inwerken voor dit spel. Zij lazen graphic novels over de Koude Oorlog, zij leerden politieke redevoeringen analyseren, zij kennen nu (bijna) iedereen van Truman tot Gorbatsjov, (bijna) alles van Marshallplan tot glasnost. Ondertussen zijn de leerlingen Koude Oorlogspecialisten, ze zijn waarschijnlijk ook al betere (game)wereldleiders dan hun leraren.

De finale zelf was zo nagelbijtend spannend dat 6BI integraal met onbeheersbaar trillende ledematen invloed vergrootten, dat sommige deelnemers zich schuimbekkend ter aarde stortten, dat de leraren met bloeddorlopen ogen en raaskallend Skippy's verlieten en dat iedereen nog een week zweetdroomde over influence markers en defconrampen. Of dat kwam door het urenlange cafeïnemisbruik.



'Easy!'

- Gilles DWVDV



'Ik zou zeker hebben gewonnen, maar ik had een beetje pech.'

- Rayan

'The winners get coffee! The losers get coffee too!'

- Eddie

'Al mijn influence is weg!'

- Louis



'Van Royen, gij vuile kapitalist!'

- Decuyper

'Ik lust dat niet, koffie.'

- Wouter

Liefste leraar

Tijdens de afgelopen krokusvakantie viel ik warempel bijna van mijn sokkel toen jij liefthallige vreemdeling met de indringende ogen, aan mijn neus voorbijwandelde. Terstond dreigde ik te verdrinken in die hemelsblauwe kijkers van jou en mijn hart maakte dan ook onverwijld een vreugdesprongetje toen jij aan mijn poezelige voetjes je aardrijkskundige en geschiedkundige kennis over mijn stad etaleerde. Een eminente dame als ik vertoef maar al te graag in de nabijheid van een scherpzinnig, bevallig heerschap als jij.

In de liefde heb ik jammer genoeg nooit ofte nimmer veel geluk gekend: zo stierf mijn eerste echtgenoot, Juan van Aragon-Castilië, al na enkele maanden aan tuberculose. Een wreed afscheid! Ook mijn tweede levensgezel gaf veel te vroeg de pijp aan Maarten: mijn lieve Philibert II, hertog van Savoye, overleed na een jachtpartij door het overvloedig drinken van ijskoud water op een snikhete dag. Brute pech! Sindsdien bleef ik een gebroken weduwe die haar rouwgevoelens in sentimentele poëzie verwerkt. Daar kwam vandaag, nadat onze blikken elkaar vluchtig kruisten, eindelijk verandering in. In mij laait namelijk sedert dat kortstondig treffen het uitgedoofde vuur opnieuw op.

Ogenschijnlijk laat jij je zo te zien omringen door goed gezelschap: in je zog beende immers een delegatie onderwijzers - overduidelijk stuk voor stuk intellectuele lieden - met wie je een vervaarlijke route doorheen de binnenstad aan het uitstippelen was. Met passages langs de Bruul, de markt en het gemeentehuis, het Opsinjoorke, het hof van Busleyden, de Haverwerf en vele meer zal er klaarblijkelijk voor elk wat wils zijn. Wat fijn dat jullie met zo veel overgave en toewijding het centrum verkenden: het zal jullie vast geen windeieren leggen.

Naar wat ik voorts opving, zijn jullie van plan om op donderdag 12 en vrijdag 13 mei met een bonte compagnie van jongelingen uit het vierde jaar in mijn prestigieuze stad rond te trekken? Dat idee is me zeer genegen en ik zal jullie met plezier verwelkomen aan de Sint-Romboutstoren. Sterker nog met smart zal ik op jullie wachten en ik kijk alvast uit naar jouw terugkeer, lieve leraar. Op dat moment hoop ik jou voor eeuwig en altijd in mijn armen te sluiten.

Liefs

Hertogin Margaretha van Oostenrijk



Prospectie Mechelen



Erasmus in den Handel

Maureen van 6ST

Zes estee! Welke klas is er geschikter om een buitenlandse delegatie in het Engels te ontvangen, rond te leiden, te entertainen, te informeren en te tonen hoe je dat doet, meertalig communiceren? Maureen van 6ST brengt verslag uit.

Maandag 07-02-2022

Het was onze taak de Erasmussers uit Polen, Slowakije, Litouwen en Roemenië een warm welkom te wensen in ons niet zo warme landje. Dit deden we door presentaties te geven over België en het schoolstelsel hier. Zij stelden op hun beurt hun land en het schoolstelsel voor. Boeiend, zo eens kunnen zien op welke vlakken het onderwijs verschilt tussen verschillende landen. In de namiddag organiseerden we een uiterst gezellig marktje met specialiteiten van elk land. Lekker!



Donderdag 10-02-2022

Op donderdag trokken we met z'n allen naar Brussel, waar we een bezoekje brachten aan de Koninklijke bibliotheek in Brussel. Na een zalige lunch in wasbar deden we een street artwandeling. Street art is mooi en Brussel is prachtig.





vrijdag 11-02-2022

Op onze laatste avond samen verzamelden we om 19u terug op school, waar ons een uitgebreid feestmaal wachtte. Nadat we allemaal goed gegeten hadden, was het tijd om een internationaal feestje te bouwen. We zongen typische Belgische, Poolse, Litouwse en Roemeense liedjes terwijl we met de bijhorende dans (zo goed mogelijk) ons de ziel uit het lijf dansten. Het beste feestje is een internationaal feestje.



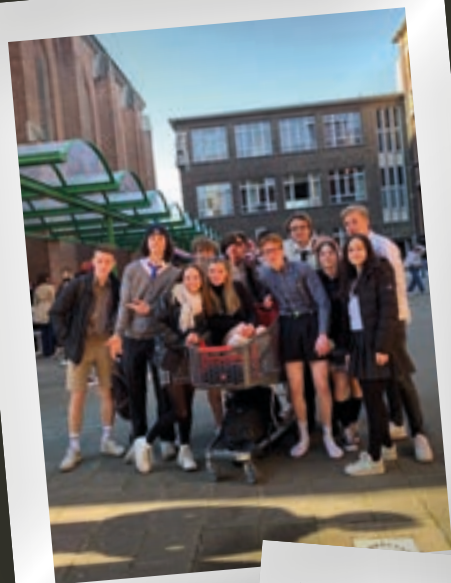
100-DAGEN

De 100-dagen van 6BEa

Na een week van toenemend getikte verkleedpartijen, ging 6BEa met titularissen Annelies Van Gaeveren en Ann De Saegher ontbijten bij Arnoud Albertyn thuis. Ze kregen er een warm welkom in een heel verrassende setting.

Daarna trokken ze met de fiets naar Stekene voor een SUP-initiatie op de Stekense vaart. Dat er maar drie leerlingen in het water sukkelden, bewijst wat een evenwichtige klas 6BEa is. En ook voor de drie ongebalanceerden, was dat water niet al te verschrikkelijk, dankzij het zonnetje dat eindelijk ook eens van de partij was.

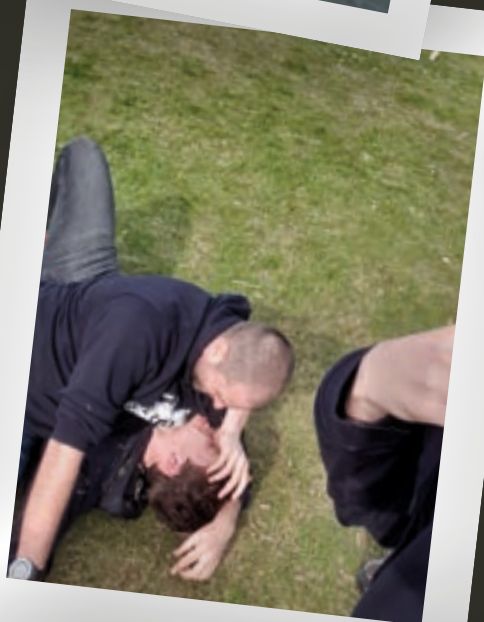
Als zalige afsluiter gingen klas en titularissen iets eten en drinken in het Zomerhuis. Een geslaagd einde van een geslaagde dag.





De 100-dagen van 6I

Da's een ideale combinatie van een bijna voltallige 6I (Remco? Die ligt nog in Gent meneer) en activiteiten zoals op de Hoge Kouter chillen, een kubbtornooi organiseren en met muziek op de achtergrond in een heerlijk lentezonnetje genieten van een BBQ met te veel vlees. Enfin, wat is te veel? Wij dachten dat Viktor Maes overdreef toen hij met 500 gram vlees kwam opdagen. Maar als je de helft van je vlees zwart laat blakeren, lost het probleem zichzelf natuurlijk een beetje op. De ribbikes van Dieter Van Lomberghen hadden trouwens diezelfde kleur. Dieter had nochtans de extra proteïnen kunnen gebruiken toen hij begon uit te pakken tegen C. Vernimmen. Vernimmen veegde natuurlijk de vloer aan met garnaal van Lomberghen, die vervolgens op pedagogische wijs door de ondertussen getagteamde K. Hoof verder fysiek werd vernederd. Die laatste liet Dieter bovendien gras vreten. Gelukkig zijn groentjes ook gezond.



Haiku's

Tijdens de godsdienstlessen in het vierde jaar schreven de leerlingen haiku's.
U krijgt een bloemlezing, want we vonden veel prachtpoëzie en zielsmart
in de hoofden en harten van onze vierdes.

Lockdown dus geen reis
plaatselijke wandeling
mooie is dichtbij
Kian Verbruggen 4BeB

De weg naar Dubai
één blik op al die rijkdom
één naar armoede
Rizao Saciri 4BeB

Marokko toekomst
wereld heel anders gezien
ervaring wereld
Hicham Abelhaj 4BeB

Het doek gaat open
als de schillen van een ui
word ik afgepeld
Nassim Ahabarouch 4BeC

Op reis naar Spanje
meer mensen dan zandkorrels
overbevolking
Akram Zafafi 4BET

Na het talenkamp
zeer verrast door lieve kat
vriend voor het leven
Hanne Verstraeten 4BeB

Het verraad van hem
brak hun relatie in twee
geen vader dochter
Fouzia El Mouhtadi 4BeC

Mijn reis naar Duitsland
verliep niet zoals gedacht
mijn tasje was kwijt
Nita-Ketato Karsamauli 4BET

Het mooie meisje
keek eindelijk naar zichzelf
en ze was zeker
Eloisa Van Steenberghe 4BeC

Sirene lawaai
luidkeels leeft de buurhond mee
wie het ook mag zijn
Daniël Fedoseyev 4BeA

Elke vakantie
met dezelfde bedoeling
een ander gevoel
Wout De Decker 4BeA

Zuid-Afrika arm
toch rijk aan dier en mensen
ervaring rijker
Rune Hooghe 4BeA

Naar Afghanistan
oorlog in Afghanistan
ik wil geen oorlog
Senne Hagens 4BeA

Relatie kapot
heeft me sterker gemaakt
nu nieuwe persoon
Jelle De Bruyne 4BeC

Stilte in het land
eindelijk, iemand schuift op
er was te veel plek
Robbe Duwez 4BeC

Eerst rustig skiën
na het skiën après-ski
dronken in mijn bed
Nienke Volleman 4BeB

Veel miserie daar
moeder haar geld gestolen
toch veel leuks gedaan
Wout Van Mullem 4BeB

Straffe werkjes

Op dit moment ben ik erg inspiratieboos
Hopelijk wordt die van Nederlands niet boos
tijdens sommige lessen was ik boekloos
En hier zit ik dan, hopeboos.

Een sonnet, ik heb het net opgezocht
maar het werkt niet, ik kan niet rijmen
ik heb zaterdag de Zara leeggekocht
ik heb om geld moeten slijmen.

Het internet laat me in de steek
kijk wat voor een mislukt gedicht ik kweek
hopelijk laat mijn brein mij niet in de ... steek

Boekloos zal ik nooit meer zijn
want sonetten schrijven vind ik niet zo fijn
mandarijn.

Yasmin 5ST

Ik had griep
Dat was niet fijn
Ik zat heel diep
En dat dee pijn

Ik zat dus thuis
Hele dag in bed
Hopelijk nu voor automatisatie geen buis
Anders geef ik meneer Temmerman een
kroket

Ben mijn cursus Nederlands kwijt
Dat vind meneer niet fijn
Dus geeft hij mij straf in de vorm van
kinderarbeid

Misschien betaal ik hem wel met een robijn
Dat is een goeie vorm van beleefdheid
want dit is zijn domein

Wouter 61a

Werken in Blois

Een delegatie van onze leerlingen uit 7 Business Support zit sinds midden maart voor twee weken in Blois, Frankrijk. “Hoezo?” denkt u. “Moeten die niet werken of zo?” flitst het door uw hoofd. Maar da’s eigenlijk precies waarom ze daar zijn; deze gemotiveerde Broedersleerlingen doen in Blois een stage van twee weken. Een culturele verrijking? Tuurlijk. Een fantastische boost voor hun Frans? Jazeker! Een interview? Komt eraan!



Dag Jarne, dag Mathias, hoe is het met jullie?

Goed hoor. Alles is hier prima. Fijn dat we hier zijn. Het is hier echt mooi en de mensen zijn vriendelijk.

Wat de meeste mensen op school niet weten, is dat jullie voor dit project moesten solliciteren. Klopt?

Ja, dat klopt. Wij werden door mevrouw El Kassimi en meneer Van Cauwenberg ondervraagd. We kregen dan een foto uit Blois en wij moesten er vanalles over kunnen vertellen. We moesten ook nog andere informatie over Blois kunnen geven en dat allemaal in het Frans. Dat was niet gemakkelijk, maar we mochten alles gelukkig wel voorbereiden.

En je had het ervoor over?

Zeker, wij wilden heel graag mee. Deze twee weken zijn een unieke ervaring. Het is ook een perfecte kans om ons Frans serieus te verbeteren.

En dat Frans verbeter je op je stageplek. Wat doen jullie eigenlijk?

Jarne: ik werk in een winkel voor medisch materiaal zoals speciale bedden enzo. Een dag per week gaan we op pad om de bedden te controleren, da’s heel interessant omdat je dan echt veel moet praten met de mensen. De andere dagen zit ik meestal in Excel te werken, wat dan weer wat minder interessant is.

Mathias: Ik werk in een hotel. De job is vrij rustig, maar ik moet wel heel veel praten.



En de administratieve kant van de job, is die een beetje minder interessant, zoals bij Jarne?

Mathias: Dat zou ik niet zeggen, het is eerder een beetje gek dat ze hier zo ver achter lijken te staan. Ik moet in Windows 7 werken!

Jarne: Ik merk hetzelfde op mijn stageplaats; op vlak van technologie lijken ze daar toch een beetje achter te staan ten opzichte van de bedrijven bij ons. Alles lijkt een klein iets minder efficiënt.

's Avonds en in het weekend zijn jullie natuurlijk vrij. Hoe is de groepssfeer dan?

Echt plezant. We hebben al goed gelachen, vooral met de leraren. Onlangs liet VCC onverwacht een partypopper afgaan op een veel te spannend moment tijdens een film. Die leraren vinden dat dan grappig, hè.

Even grappig als Jarnes kippen?

Jarne: Och, dat? Da's ondertussen al van 2dehands. Hani (van 7BS, nvdr) had een advertentie voor gratis kiekens online gezet, met mijn nummer erbij. Ik bleef maar telefoontjes krijgen over kippen. Ik kon er na een paar telefoontjes niet meer mee lachen.

Maar de begeleiding valt dus mee?

Zeker, 't zijn goeikes.

Oké, jongens, nice tokking to you! En veel plezier op jullie stage.



Een printer met een Michelinster

Fien Bursens van 5ST

Voor de Junior Journalistwedstrijd 2021-2022 schreven leerlingen uit heel Vlaanderen opiniestukken over 'de wereld na 2030'. Fien Bursens (5ST) haalde in Sint-Niklaas het podium met haar opiniestuk over voedsel en 3D-printtechnologie.



Thuis staat het nieuws dagelijks op. Mijn mama kijkt aandachtig, maar valt in slaap tijdens het sportjournaal. Ik daarentegen kijk amper tot niet naar het tv-scherf, eerder naar dat van mijn gsm. Maar onlangs hoorde ik iets wat mijn aandacht trok; “Schat, print jij vanavond het eten, of doe ik het?”, een zin waarvan ik dacht hem nooit te horen. Dat 3D-printers bestaan weten we allemaal al langer dan vandaag, maar eten uitprinten, lijkt toch wel heel futuristisch.

Toen ik klein was hielden mijn zus en ik ervan om een spelletje te spelen in de auto waarbij we deden alsof het uitklapbaar tafeltje aan de zetel voor ons een computer was. Wanneer we een computerspel wonnen, mochten we tussen prijzen zoals een ijsje, muffin of een pannenkoek kiezen. Die lekkernijen konden we dan zogezegd “printen”. Dat dit de werkelijke toekomst zou zijn, zagen we natuurlijk niet aankomen.



3D-printen begon bij kleine dingen van kunststof, maar ondertussen kunnen we ook al huizen, werkende auto's en protheses printen. Wetenschappers en techneuten verbeteren de printers voortdurend, niet alleen om ze sneller en efficiënter te laten werken, maar ook om ze steeds onwaarschijnlijker klinkende materialen te laten produceren. Wetenschappers hopen in de toekomst zelfs organen te kunnen namaken om operaties sneller te kunnen laten verlopen. De mogelijkheden zijn legio, en dat is mooi, want nu zowat alles misgaat in het milieu, wordt het duidelijk ook tijd voor een verbetering op het vlak van kweekdieren slachten. Wetenschappers van de Japanse universiteit van Osaka hebben nu dus een manier gevonden om een bijna identieke reproductie te maken van een stuk Wagyu-rundsvlees, het duurste rundsvlees ter wereld. Deze replica imiteert vlees van textuur over smaak, vetverdeling, kleur, tot het marmeren patroon dat je in het vlees ziet. Dit doen ze met de stamcellen van Wagyu-runderen die ze in een laboratorium omvormen tot alle cellen die nodig zijn voor het kweekvlees; namelijk spier-, bloed- en vetcellen.

Voorlopig zijn deze exacte kopieën nog verre toekomstmuziek aangezien er nog enkele problemen zijn zoals de tijd die het proces in beslag neemt. Maar deze zullen tegen 2030 wel opgelost zijn, toch?

Het zou alleszins een hele verbetering zijn voor het milieu en een veel diervriendelijkere manier om alsnog vlees te kunnen eten. Nu men er alles aan probeert te doen om het milieu te verbeteren is het toch het perfecte moment om ook aan de dieren te denken?

Geweldig dat dit allemaal al (bijna) mogelijk is, maar waar gaat de charme van het koken dan naartoe? Alle kookboeken afgaan om eindelijk een recept tegen te komen dat er lekker uitziet en hopelijk niet te veel werk vraagt. Een boodschappenlijstje krabbelen op het eerste beste papierblaadje dat je kunt vinden, om dan naar de winkel te gaan en telkens weer in een brein-brekend dilemma terecht te komen. De chaos in de keuken, het opruimwerk achteraf, maar wel een heerlijke maaltijd op tafel kunnen toveren die je net zelf gemaakt hebt met volledig verse producten. De complimenten van je familie of vrienden die vonden dat je toch weer jezelf bewezen hebt met je kooktalenten. Van de eerste druppel stresszweet tot de voldoening van een zelfgezwogde maaltijd; ik zou het niet willen missen.

Er zullen wellicht veel voor- en tegenstanders zijn, maar ik vermoed dat er ooit een tijd zal komen waarin er op alle aanrechten een 3D-printer voor voedsel te vinden zal zijn. Of dit in 2030 al het geval zal zijn, is maar de vraag.

“Nood aan nieuwe scheidsrechters blijft hoog”

Het tekort aan scheidsrechters in de Vlaamse jeugd- en amateurvoetbalreeksen was nog nooit zo groot als nu. Da's niet zo gek; waarom zou je je vrijwillig laten uitschelden als je meer geld verdient door in een provinciale voetbalploeg op de bank te zitten? Het Belgisch voetbal mag daarom dankbaar zijn dat er nog bevlogen jongeren zijn zoals Yarne (6bOLa) en Dieter (6la) die het Belgische scheidsrechterschap in leven houden.



Twee refs

Dag Yarne, dag Dieter. Jullie kennen elkaar al?

Dieter: Ja, ik ken Yarne. We gaan op woensdag samen met andere scheidsrechters trainen op de Witte Molen.

Yarne: Ik ken Dieter ook van de RAW (Referee Academy Waasland). Deze academy is zo'n twee jaar geleden opgericht. We hebben elkaar toen leren kennen. Ik heb ook enkele wedstrijden gecoacht voor hem met oortjes. Dieter laat tijdens het voetballen graag zien wat hij kan en dat is bij het scheidsrechteren niet anders (lacht). Dit weekend zal ik voor Dieter eerste assistent zijn (vlaggen). Dan moet je elkaar bijna blindelings kunnen vertrouwen.

Mooi, zo'n noodzakelijke vriendschap. Waarom zijn jullie hier eigenlijk mee begonnen?

Yarne: Ik ben jammer genoeg moeten stoppen met voetbal door een enkelblessure toen ik tien was. Toen ik op mijn dertiende hoorde dat ik echt niet meer mocht voetballen, ben ik in de arbitrage gestapt. Ik ben begonnen in 2016 in Haasdonk. Ik heb me daar aangesloten als clubscheidsrechter en ik floot toen de U10 tot U13. Ik heb in die periode enorm veel geleerd. Op een gegeven moment stelde André De Wael, een lid van het bestuur van Haasdonk, me voor om een cursus te volgen. In 2017 ben ik met de cursus scheidsrechter begonnen. Op dat moment was ik de

jongste scheidsrechter ooit die deelnam (14j). Ik heb er nog geen moment spijt van gehad.

Goed dat je je passie voor voetbal op deze manier toch nog kan beleven. En jij, Dieter?

Dieter: Ik doe dit al vanaf mijn veertien jaar. Ik was eerst keeper bij een voetbalploeg, maar toen kreeg ik te horen dat er geen plaats meer voor me was in de ploeg. Ik heb toen nog even voor een andere ploeg gespeeld, maar de goesting om te scheidsrechteren bleek groter. Mijn opa is namelijk lang arbiter geweest en hij heeft me toen overhaald om het een kans te geven. Toen heb ik een cursus gevolgd en voilà.

Wat zijn jullie goals (pun intended)?

Yarne: Wat ik wil bereiken is het beste van mezelf geven. Is dit op niveau van 3de provinciaal of bij een Champions League, dat maakt me op zich weinig uit. Uiteraard heb ik wel bepaalde dromen, maar waar ik ook eindig met mijn carrière, het is en blijft een fantastische hobby. Ik heb één droom wel al waargemaakt, namelijk op een buitenlands tornooi arbitrerend. Dat tornooi in Italië was een fantastische ervaring. Dit jaar heb ik opnieuw de kans om dit te doen, dit keer in Bordeaux en Barcelona. Dieter zal ook een buitenlands tornooi arbitrerend in Madrid. Dit zijn fantastische leer- en belevingsmomenten.

Dieter: Ik wil echt wel zo hoog mogelijk geraken. Het doel is om ooit nationaal te fluiten, het allerliefst ooit eerste nationale.



“NOOD AAN NIEUWE SCHEIDSRECHTERS BLIJFT HOOG”

Ik zie op Strava dat Dieter een bovengemiddelde loopconditie heeft. Jullie trainen veel?

Yarne: Ja! Fysiek, fysiek en nog eens fysiek.

Dus je traint op longinhoud? Om zo lang mogelijk te kunnen fluiten?

Dieter: Nee nee, het gaat om loopvermogen. We lopen heel wat kilometers af tijdens zo’n wedstrijd. Mijn conditie is dus dik in orde.

Yarne: Vanaf het moment dat je uit de jeugdreeksen bent, loop je gemiddeld tussen de 8 à 14 km per match. En met een beetje pech is dit full speed. Daarom zijn er vriendengroepen (WASO) waar we één keer per week van Brent Staessens en Matthias Massa training krijgen. Ikzelf ga maandag lopen of zwemmen en op dinsdag staat er een krachttraining klaar. In het weekend zijn er natuurlijk de wedstrijden zelf.

Krijg je hier eigenlijk iets voor?

Yarne: Een hoop verwijten (lacht). Maar ja, het is ook een kleine bijverdienste. Dit varieert volgens hoeveel blokken je aflegt. Die blokken zijn je verplaatsingsvergoeding. Het minimum is rond de 35 euro per match.

En hoe zit dat met die verwijten? Is dat niet erg vervelend?

Yarne: De verwijten hoor je niet echt. Je moet je daarvoor kunnen afzonderen. Het ene oor in en het andere oor uit. Eens je bezig bent met je match hoor je enkel nog maar wat spelers en trainers zeggen.

Dieter: Ik heb eigenlijk nog nooit last van agressie gehad. Er wordt wel eens een beetje gescholden, maar dat trek ik mij eigenlijk totaal niet aan. Ik geef er ook niet meteen rode kaarten voor, want dan is de wedstrijd meteen volledig om zeep.

Maar je geeft wel soms rode kaarten?

Dieter: Ja hoor, ik heb er eens twee tijdens één match moeten trekken. Eerst voor een speler die was doorgebroken en vervolgens werd neergehaald en dan nog twee gele kaarten voor kleinere vergrijpen. Maar dus nog niet voor schelden.

Dieter, vond je dat Yarne de match tegen de leraren goed heeft gefloten?

Dieter: Ja hoor, en helemaal niet in het voordeel van de leraren, zoals sommige kwatongen beweren. Ik zou Rayan (Van den Bossche, nvdr) bijvoorbeeld van het veld hebben gestuurd.

Maar je wou zelf totaal niet naar de ref luisteren, hoe kwam dat?

Dieter: Ja, dat weet ik (lacht), da’s omdat ik Yarne ken. Een beetje zoals ik de leraren ken.

Oké, bedankt voor het interview heren, en fluit ze nog.





Mevrouw De Schepper kan snel lopen

Elders in dit tijdschrift (op de bladzijde hiernaast, meer specifiek) lees je hoe F. Van Royen zich zelfvoldaan een jaar lang meest complete leraar van de Broeders zal noemen. Ergerlijk, omdat er andere leraren rondlopen die échte homo universalissen zijn. Neem E. De Schepper; niet alleen is ze een onderlegde, gedreven én uitermate vriendelijke leraar, ze is ook nog eens extreem sportief én bescheiden. Haar oprecht verbaasde reactie na haar derde plaats in de halve marathon van Kruibeke sprak boekdelen: 'Derde? Ow, dat was per ongeluk.' De redactie interviewde de snelste leraar van de Broeders na haar halve marathon.

Dag Elke, de redactie heeft de hele wedstrijd met spanning gevolgd. Wij hadden al lang door dat je die derde plaats geconsolideerd had. Wist je dat zelf?

Nee, totaal niet, ik heb gewoon een tempo gelopen dat ik goed kon volhouden en op het einde heb ik nog een beetje versneld.

Waw, sterk. Bereid je je eigenlijk voor op zo'n zware wedstrijd?

Voor deze halve marathon heb ik me een beetje voorbereid maar eigenlijk loop ik al meer dan 20 jaar elke week. Soms loop ik twee à drie keer per week, soms vaker. De afstanden variëren van 10-21 tot 30km, het hangt er wat van af hoeveel tijd ik heb.

Wou je speciaal deze wedstrijd lopen?

Ik heb me pas laat ingeschreven want er was nog wat twijfel. Uiteindelijk ben ik heel blij dat ik meegelopen heb. Het is een zalig parcours, dat Kruibeekse overstromings- en dijkengebied.



We zagen je lang met een snelle jongeman meelopen. Die heb je blijkbaar als gangmaker gebruikt. Je was trouwens veertigste in totaal, dus je hebt de meeste mannen achter je gelaten. Zijn mannen eigenlijk geïntimideerd wanneer je ze genadeloos achterlaat?

Geen idee of er mannen geïntimideerd zijn, dat moet je aan de mannen vragen (lacht).

Gaan we doen, in de volgende editie. Bedankt voor dit interview!

Graag gedaan, hoor.



HOMO Universalis Weekend

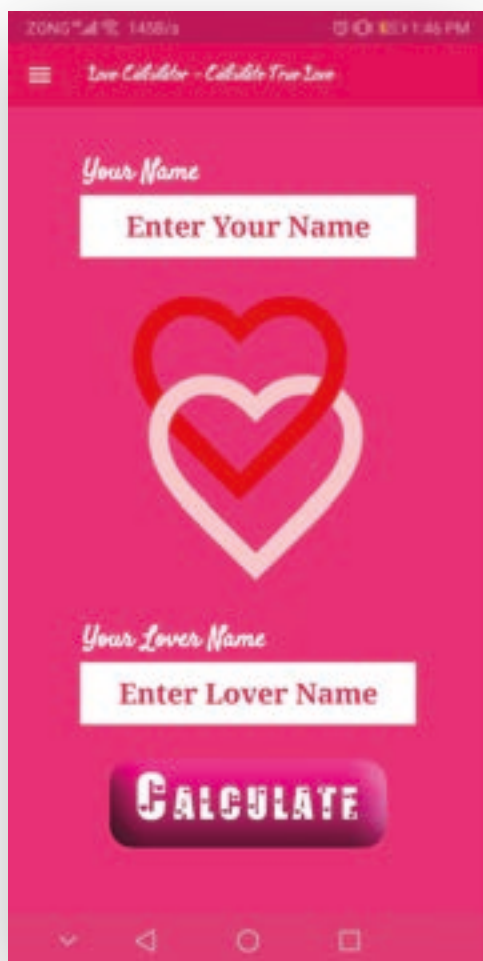
Jullie leraars zijn niet alleen collega's van elkaar, maar ook vrienden. Na twee snertjaren was het dus tijd voor teambuilding. Een delegatie trok naar de Ardennen om samen te koken, te wandelen, te lachen – maar ook: te strijden voor de titel “Homo Universalis”. Welke leraar bleek de meest complete mens?

De titelverdediger, meneer Van Damme, had van thuis uit het bevel gekregen om zeker geen trofee te winnen dit jaar. Hij gehoorzaamde vrijdagavond meteen: zowel op de quiz als bij de bierproef eindigde hij laatste. Op zaterdag nam hij echter revanche: hij won het verspringen en was ook de beste bij het raden of een speelkaart hoger of lager dan de vorige zou zijn – een uitzonderlijk talent, die Sam Van Damme. Pieter Jacobs won het kubb'en, Elke De Schepper kon het best vliegertjes gooien en Frederik Van Royen kon bijzonder efficiënt schommelen. Tel daarbij nog een gezellige wandeling langs Ardeense paleizen en kastelen, gezapig gekeuvel in de prachtige stee van Thomas D'hollander en de uitmuntende maaltijden van Christoph Vernimmen: de collega's waren meer dan ooit vrienden.

Maar dan barstte de strijd los: meneer Van Royen kon z'n voorsprong vasthouden, meneer Goossens zakte weg (omwille van Mister Gay Belgium) en mevrouw De Schepper kon enkel vol bewondering ondergaan hoe meneer Van Royen de eindwinst pakte. Nu zijn alle collega's nog steeds vrienden, behalve met meneer Van Royen.

Wat wiskunde je kan leren over liefde

JAP



Ik moest even goed nadenken toen de hoofdredacteur van het NHT me vroeg of ik niet eens boeiend stukje kon schrijven. Misschien over een onderwerp dat nergens voorzien is in de leerplannen of handboeken, maar desondanks van onschatbare waarde kan zijn voor onze leerlingen.

Wel, is er een thema dat onze jongeren meer beroert dan de liefde?

Ik wil meteen de lezers geruststellen (of teleurstellen) dat ik het niet zal hebben over de opwindende aspecten van de liefde. Ook voor liefdesgedichtjes, ideale openingszinnen en tips over veilig vrijen verwijs ik graag naar andere, meer deskundige collega's.

Ik heb het graag over het optimale moment om te settelen. Met andere woorden, inschatten wanneer je best kiest om van je lief de persoon te maken met wie je de rest van je dagen zal doorbrengen.



Dit artikelje vertrekt van het idee dat iedereen zich vroeg of laat wil nestelen. Je koestert de hoop een geliefde te vinden die je levenslang zal beminnen, ontroeren, prikkelen, troosten, trouw blijven in goede en kwade dagen. Je weet dat niemand perfect is, dus begrijp je dat je bij elke partner wel eens op je tanden zult moeten bijten. De wijn zal zelfs soms verdacht veel naar water smaken. Maar troost je, hij of zij zal dit immers ook moeten doen als jij je van je meest onhebbelijke kanten toont.

Toch zal de vraag “Should I stay or should I go?” nog vaak door je hoofd spoken wanneer het samenzijn weer eens moeilijk gaat. Deze vraag is vaak erg moeilijk te beantwoorden, je weet immers niet wat de toekomst nog in petto voor je heeft. Kies je eieren voor je geld en blijf je? Al die andere interessante potentiële vrijgezellen zullen ondertussen misschien elders gesetteld zijn... Of vertrek je met de hoop dat je beter kan krijgen, al kan niemand je daartoe garanties geven...

Vooraleer je te rade gaat bij waarzegsters die het gaan oplossen met magische kaarten of door eens goed naar je handen te turen: wat kan een bescheiden leraar wiskunde ons hierover leren?

Wel, beeld je in dat je uit een vijver vist waarbij de vissen alle potentiële kandidaten zijn, wachtend om in de komende jaren door jou te worden ontdekt.

Waarschijnlijk wil je de (voor jou) beste vis vangen en start je de jacht op “die ene”.

Verder zijn er volgende simpele datingregels: eens je je terugtrekt uit het spel en settelt, kan je niet vooruitkijken om alle partners te bekijken die op je lijst hadden kunnen staan. Evenmin kan je op je schreden terugkeren eens je iemand eenmaal hebt verworpen. Mensen die zijn afgewezen, hebben er meestal een hekel aan wanneer ze jaren later nog een telefoontje krijgen omdat zich niemand anders heeft aangediend.

Eenvoudig gesteld komt het hierop neer: maak als je jong bent een tijd lang afspraken met verschillende mensen en wijs iedereen af van zodra je hen redelijk kan inschatten. Wanneer je je een goed beeld hebt kunnen vormen over de vispopulatie, sluit je de verkenningronde af. Vervolgens vis je verder naar nieuwe minnaars en nestel je jezelf met de eerstvolgende kandidaat die beter is dan alle anderen die je in de eerste fase hebt ontmoet.

$$P(r) = \frac{r-1}{n} \sum_{i=r}^n \frac{1}{i-1}$$

Wiskundigen bedachten hiervoor de “optimale stoptheorie” met een magische formule die je vertelt hoe lang de lijst moet zijn met potentiële minnaars die je in de verkenningronde zonder pardon zal moeten afwijzen. De formule vertelt je voor elke lijst hoe groot de kans is dat je jouw “beste vis” zal vinden.

We maken het even iets duidelijker met een concreet voorbeeld. Stel je voor dat je vanaf je 16e tot je 36e een actieve datingcarrière kan hebben waarbij je potentieel om de 8 maanden een nieuw lief(je) kan versieren. Dan wil dit zeggen dat de donkere vijver waarnaar je kijkt, gevuld is met 30 vissen, wachtend en misschien hunkerend om door jou, vroeg of laat, te worden gevangen.

Wel, in dit geval vertelt deze formule dat je best 11 partners in elk geval moet dumpen. Als je je dan definitief bindt aan het eerstvolgende lief dat minstens zo goed blijkt als de eerste reeks minnaars, heb je een mooie kans van meer dan 1 op 3 dat je de allerbeste uit het pak aan de haak zal slaan.

Mochten alle zesdejaars hun vertrouwen stellen in deze strategie, dan zullen er velen zijn die over twintig jaar met dankbaarheid terugdenken aan hun leraar wiskunde. Tegelijk zullen er ook een aantal klasgenoten van jou zijn die hem, en zijn onnozele formules, grondig zullen haten. Stel je maar in de plaats van het meisje die haar derde liefje, die waanzinnig knappe, charismatische en empathische kerel, in naam van de wiskunde moest afwijzen om nadien nooit nog iemand te vinden en die nu eenzaam en kinderloos de dagen aftelt... Of denk eens aan de pechvogel die zijn eerste dates heeft versleten met stierlijk vervelende of irritante dames om nadien te moeten trouwen met iemand die slechts een fractie minder oninteressant is. Beiden jammerlijk te betreuren als collateral damage op het slagveld der liefde... Desalniettemin biedt de magische formule en de optimale stoptheorie een hogere kans op een mooie toekomst in de liefde!

Als het vooruitzicht om zonder partner te blijven tegen je 40e voor jou trouwens een doembeeld is, kan je je strategie bijstellen. De prijs die je hiervoor betaalt is iets minder kieskeurig zijn. Misschien wil je jezelf tevreden stellen met iemand die tot de beste 5 van je 30 potentiële partners behoort, in plaats van je te wagen aan het alles of nietsverhaal.

In dat geval verkort je de verwerpingslijst tot 6 partners, en heb je een niet te versmaden 80% procent slaagkans op een (vrij) succesvol en standvastig huwelijk!

Voor verdere zinvolle en persoonlijke adviezen op relatief vlak, kan u me als aandachtige lezer vinden in de klas of leraarskamer.



Mini's in het shopping

Tekst: HIA, foto's DSA

Op zaterdag 5 februari vond in het Waasland Shopping Center de jaarlijkse verkoop van de miniondernemingen plaats. Deze activiteit wordt georganiseerd door de Vlaamse Jonge Ondernemingen en trekt leerlingen uit heel Vlaanderen aan om de mooiste verkoopstanden op te bouwen en de origineelste verkooptechnieken toe te passen. Eén van de mini's van de richting Bedrijfseconomie, Beans & Leaves, viel zelfs (meer dan verdiend) twee keer in de prijzen; ze kregen de prijs voor beste verkoopstand en ze ontvingen de prijs van de alumni van Vlajo.



Vier de satire

Wat online verschijnt, kunnen we soms beter met een korreltje zout nemen. Dagelijks verschijnt er namelijk een heleboel fake news op het web. De artikels lijken echt, maar inhoudelijk nemen ze een loopje met de werkelijkheid. Met die insteek creëerden onze vierdejaars hun eigen creatieve hersenspinsels. Het was aan hen om enkele satirische pareltjes te schrijven die ze vervolgens in Canva lay-outten.

PAGE 70

ROYAL NEWS

INTERVIEW

QUEEN ELIZABETHS MANIER VAN LANG LEVEN

BY TIS NIEWARE

Op 6 februari heeft de koningin van Engeland haar 70ste verjaardag op de troon gevierd. De BBC heeft een interview gehouden met de koningin over haar manier van lang leven en daar kwamen enkele verontrustende antwoorden uit.



De koningin antwoordde droogjes: "De kinderen offeren zich maar al te graag op voor hun land. Daarom geven ze bloed om in mijn maaltijden te verwerken." Dit gebeurt natuurlijk niet publiekelijk: elke maand bezoekt ze een privéschool om aan kinderen van zeven tot negen jaar bloed te vragen.

De neuspeuterende leerlingen moeten er een contract tekenen waarin staat dat ze zwijgplicht hebben. Deze methode gebruikt de queen al sinds de eerste jaren van haar regime. In de pers bekende ze: "De jonge genen in het bloed zorgen ervoor dat ik jeugdig blijf. Waarom komt dit nu uit?"

"Ik schaam me niet over hoe ik mijn leven leid", biecht ze op. Maar nu ze het geheim al 90 jaar met zich meedraagt, kan ze het niet langer geheimhouden. Prince Philip, haar man, was een week voor zijn overlijden gestopt met hun duistere levenswijze. "Nadat hij ermee ophield, werd hij meteen zieker", verklaarde ze.

De publieke opinie reageert verrast, maar toch overwegend positief. Het volk heeft zelfs spontaan een kliniek geopend en haar onderdanen schrijven hun kinderen massaal in. "We doen alles voor onze koningin", vertelde een verpleegster uit de Philip Memorial Clinic.



By **Mette Bus** on 15 maart 2022

NIEUW INGEVOERD VERVOERSPLAN DWARSBOOMT KRISKES ZWEMLESSEN

In plaats van vroeger komt de achtjarige Kriske Geyselt uit Overijse net later thuis na de invoering van het nieuwe vervoersplan van de Lijn. Dat plan had als doel om de reistijd voor schoolkinderen in het buitengewoon onderwijs in te perken. Maar voor Kriske geldt het omgekeerde: hij doet er nu net langer over dan voorheen en mist zijn zwemlessen.

GEEN ZWEMLESSEN MEER

"Hij was normaal net geen 10 minuten onderweg, nu net geen 2 uur. Dat hij lessen mist op school, maakt me niet echt uit, maar normaal ging mijn zoon op dinsdag en donderdag zwemmen om 17u15. Sinds het nieuwe vervoersplan is ingevoerd, is hij op dat moment nog niet thuis en mist hij dus zijn zwemlessen", vertelt Bert Geyselt, de papa van Kriske.

Jan Bussemans, woordvoerder van de Lijn, reageert voor de camera als volgt: "Het is maar een zeer klein verschil in tijdsduur en ze mogen nog blij zijn dat de bus hem op de hoek van de straat afzet, want officieel mogen we nog verder stoppen van hun huis. Er zijn toch nog genoeg andere hobby's naast zwemmen?

De Lijn gaat alvast mee op zoek naar een nieuwe hobby voor Kriske.



Rampscenario voor Ronaldo

Dinsdagavond vloog Cristiano Ronaldo naar Turkije om een nieuwe soort proteïnen te testen, maar dat ging jammer genoeg niet zoals gepland.

De profvoetballer ging met een aantal Turkse vrienden van hem, namelijk Rachid, Kerem en Selim naar de Basic Body, een Marokkaanse sportschool. Daar heeft de spits van Manchester United de nieuwe proteïnen uitgetest. Alles ging goed en Ronaldo vond de Turkse proteïnen zelfs zeer lekker.

Pas later voelde de stervoetballer de bijwerkingen: op de terugvlucht voelde hij zich wat slapjes. Toen hij naar Engeland terugkeerde om voor Manchester United te spelen bleek hij niet in vorm. Stilaan merkte de Portugees op dat zijn armen dunner en dunner werden. Daarnaast zag hij dat zijn gezicht begon te veranderen toen hij in de spiegel keek.

Volgens de dokters zat er in de proteïnen een stuk van een schattig, doch bedorven, wit lammetje. Dat had Ronaldo niet gezien, maar dat weerhield hem er niet van om te voetballen.

De eerstvolgende match scoorde hij de winning goal, ondanks zijn vreselijke misvormingen. Hij was zo blij als een kind en trok zijn shirt aan fladderen, maar dat was niet zijn allerbeste idee omdat zijn armen flinterdun waren geworden. Het enige wat nog zichtbaar over was, waren zijn botten. Het was best gênant. Alle fans lachten Ronaldo heel hard uit hoewel hij nochtans wel de winnende goal tegen Manchester City scoorde in de finale van de UEFA Champions League.

De huidige toestand van Ronaldo kennen we niet, maar we vermoeden dat hij nog meer gekrompen is. Van verschillende bronnen vernamen we dat de de topspits nog amper zichtbaar zou zijn.

By Nicky Maus

Achterklap

DWJ sprak met zijn voordeur

Ha, een goedemiddag, vrind! Het doet mij plezier nog eens een behoorlijk gesprek te kunnen voeren. Ik zwaai op mijnen ouderdom wel niet zo fluks meer heen en weer en mijn gat is niet geheel waterpas meer, maar... Waarom lacht ge? Heb ik iets amusants gezegd, misschien? Ik dacht het niet! Afijn, er wordt heden niet zo vaak meer tegen een deur gesproken als vroeger. Als men al een fatsoenlijk gesprek zou kunnen voeren, dan. Kijkt, ginds aan den overkant hangt zo'n geval in aluminium. En daar, vijftig meters verderop, een in een nieuwsoortig plastic. Dat leeft niet, jongeman. Ze hebben daar een lijk in hun gevel hangen! Hier tegenover mij hangt nog een schoon deur. Rococomotief, fraai vernis. Maar wel Fransen eik, geloof ik. Dus toch ook niet geheel onverdacht. Ach, al die nieuwlichterij van den modernen tijd. Verstaat mij niet verkeerd: een bel heeft hier altijd al naast mij gehangen. Maar ik verneem dat mensen vandaag den dag op een scherm kunnen zien wie er aan de deur staat – en er zelfs mee kunnen converseren via een of ander radiotoestel. Vanuit hunnen divan. Of zelfs vanop hun werkplek. Er wordt zo veel gewerkt, tegenwoordig. Ik neem aan dat mensen

dezer dagen bedolven zijn onder rijkdom. Maar wel jachtige tijden, meent u niet? Ik hang nu al meer dan honderdentien jaren in dees hengsels en ik beken u eerlijk: de laatste vijftig, zestig jaren daarvan is er niet veel interessants meer voorgevallen. Ik heb de tijden zien veranderen. Toen ik hier pas hing, was dit een kasseiweg, den stoomtram naar Antwerpen reed hier voorbij en enkele huizen verderop hing nog een fraaie dubbele poort in een rietgedekte boerenschuur, die ik bij wonderig weer tot hier hoorde kleppen. Twee keren heb ik den Duits zien voorbij marcheren. De voornaamste lieden dezer gemeente hebben aan mijn gat gestaan. Maar wat lacht ge nu weer? Ge zijt toch genen dronkaard, of wel? Voorname lieden, dus. Pastoors, onderpastoors, dokters en burgemeesters – behalve dien enen die Frans sprak. Dat zoiets nog mocht toen! Het was al 1920, geloof ik! Vanaf de vijftiger jaren is het beginnen mis te lopen. Den tram afgeschaft. De schuur afgebroken. De straat in macadam gelegd, en het werd hier ondertussen gestaag drukker. Tegenwoordig rijden hier dagelijks honderden automobielen voorbij, terwijl er niet eens automobielen wáren in deze gemeente toen ik hier werd opgehangen. En de gesprekken aan mijn gat werden steeds minder interessant. Wat nu weer? Zijt ge zwakzinnig, misschien? Welaan, steeds minder interessant dus. En minder voornaam. Tegenwoordig hoor ik veel gezocht, dat het zo lang duurt – de mensen hebben geen geduld meer – of mensen die in hun draagbaar telefoontoestel staan te blaten en tegelijk bij mij aanbellen. Die mogen dan al blij zijn als ge niet thuis zijt. Wat zouden ze anders doen als ik openga: twee gesprekken tegelijk voeren? Soms belt men aan en begint men tegelijkertijd op mij te bonzen! Nu kan ik wel wat verdragen, maar wat is dat toch in dezen tijd? Vroeger wist men zich nog te gedragen, maar nu... En zeggen dat hier eertijds zulke Grote Vlamingen zijn voorbijgekomen. Ze zeuh-len hem niet temmeuh, den fieren Vlaamsen Leeuw! Weet gij wel welk een stralend middelpunt dit huis ooit was voor het Vlaamse cultuurleven? Uw voorganger, die dit huis liet bouwen, stond vierkant achter de heilige taak der volksverheffing! Te spreken in de taal van het volk, maar schoner! Te leven onder het volk, maar wijzer! Met gepasten trots en wilsvierkantheid het volk beschaven! Ho, gij zijt leerkracht, zegt ge? Maar dan zet gij zijn taak verder! Ik had het wel voorvoeld dat er een fatsoenlijk mens aan mijn gat stond. En stopt nu eindelijk met lachen!

Volgende editie

Dolle staptochten en eindreizen

Projectweken allerhande

De mooiste steden van België door de ogen van de leerlingen

De lievelingsleraar van Daron (5BEb)

De redactie heeft nog steeds een Lambo over

Meneer Van Damme over zijn grootste angst

Fietstochtjes, hoezee!

De lievelingsfilm van mevrouw De Smedt

Nóg minder taalfouten

**Vlotte pen?
Inspiratie? Uit op
eeuwige roem?
Gewoon indruk
willen maken op een
meisje?
Schrijf gerust mee
aan de volgende
editie!**

Neem contact op met je leerkracht
of collega Nederlands.

**Dé vraag is:
hoe studeer je tegelijk
aan KU Leuven en in de
tweede havenstad
van Europa?**

Ontdek de opleidingen toegepaste taalkunde
en handelswetenschappen aan Campus Antwerpen.

Infomomenten

Zaterdag 12 maart
Zaterdag 23 april



CAMPUS ANTWERPEN



KU LEUVEN

Ontdek jezelf. Begin bij de wereld.

CAMPUS ANTWERPEN



VIND DE OPLEIDING
DIE BIJ JE PAST!

KdG

Karel de Grote
Hogeschool

www.kdg.be



Design & Layout

Steven Aelbrecht (AES)

Redactie

Frederik Van Royen (VRF)

Wout Mannaerts (MAW)

Kristof Van den Branden (VDB)

Handelschool Broeders Sint-Niklaas